

нека пазимъ да не влезе при него нищо съмнително и съблазнително, но само позитивното и серіозното. Обаче, нашия народъ ще живѣе на този свѣтъ съ другитѣ народи наедно и ще върви, тъй както е останалъ надиря, по пътя когото и тѣ сѣ изминали. За насъ сѣ потребны и философическитѣ и сичкитѣ други научни книги на Европ. народи, но никога не ся излишни и романситѣ както нето и піеситѣ и трагедіитѣ. Не думамы, туку на халось, кому каквото допадне на рѣката да превожда и печата, не. Сякоя книга, вѣнъ отъ научнитѣ, е писана за нѣкоя цѣль, сякога почти добра, а никога или рѣдко зла. Отъ тѣхъ нѣкои може да ся безполезни а ѣ вредителни за младенческото състояние на народа ни днесъ, като не съответствени и не своевременни. На пр. книгата „Животатъ на Госпожа де Сивинь“ е почти невразумителна за Бѣлг. читающа публика, и качества та на героинята отъ помнящото съчиненіе излизатъ други предъ очитѣ на нашитѣ читатели, отъ каквито тѣ ся виждатъ на другитѣ развити и отъ други кръгове хора; нѣма поне гладкостъта и пріятностъта на языка, а уморява читателя еще при първитѣ страници. Не е само да преведешъ на Бѣлгарски една книга, а да ѣ направишъ на Бѣлгарска. Тогива ако отъ нея друга полза не излезе, то поне тая, сир. обработваніето и утъиченіето на языка.

Ако Орфей съ свирката си окротявалъ звѣроподобнитѣ челоуѣци, единъ добръ и скромно написанъ романсъ може да смѣгчи и укроти, да въздигни и ублагороди сърцето и душата на сякоѣ челоуѣкъ, може да вдѣхне възвишенни благородни и най-святѣ мисли въ читателя.

Сполучили ли смы съ превода на тази книжка въ тази предположена наша цѣль, читателитѣ нека сами ся произнесатъ.

Преводителтъ.

Цариградъ Априлія 1875.